

Bodyham

Henk van Valen

Bodyham

Omslag: Bodiam Castle gezien vanaf het zuid-oosten zoals het er
530 jaar na dato, bij staat.

Omslagfoto: Henk van Valen

Deze editie is gepubliceerd in 2014

Auteur: Henk van Valen

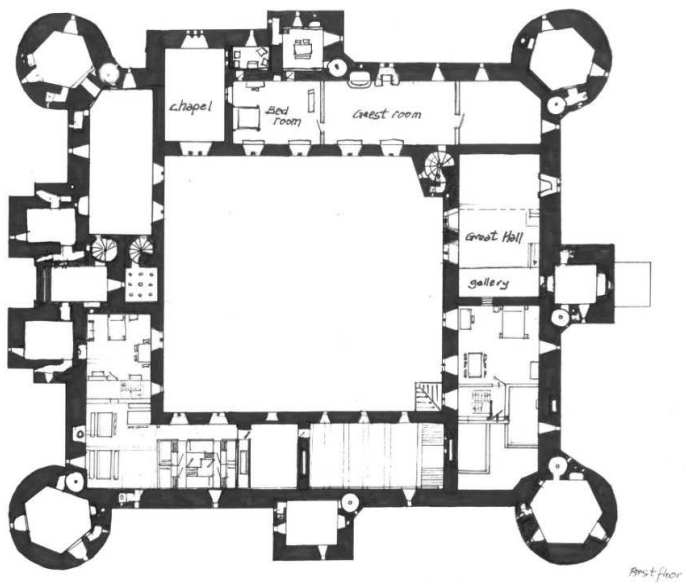
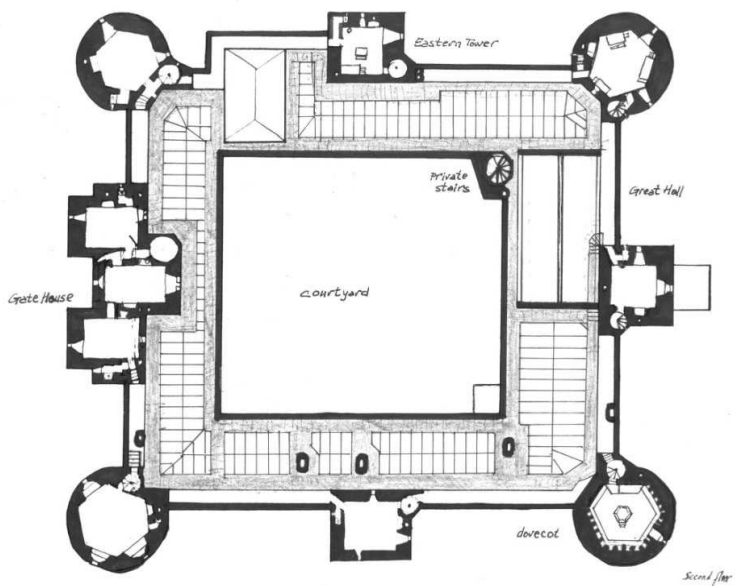
Omslagontwerp: Henk van Valen / Brave New Books

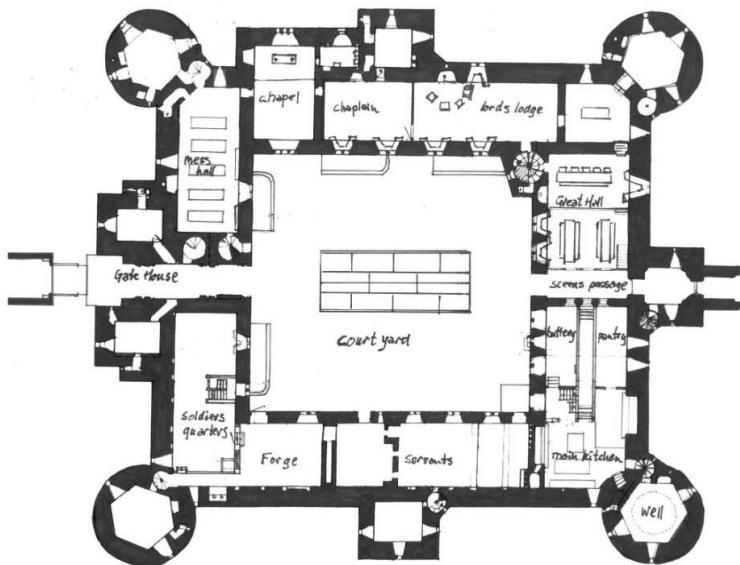
ISBN: 978 94 021 0473 8

© Henk van Valen 2013

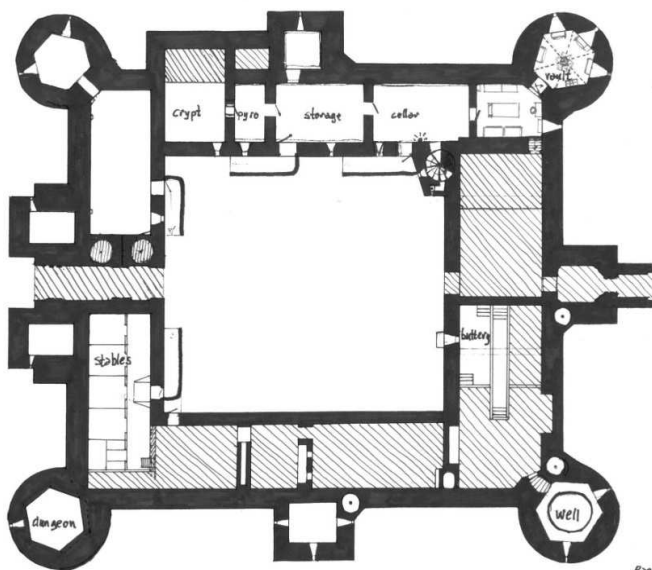
www.henkvanvalen.nl

Grand floor

Basement

Voornaamste personages

Richard Plantagenet

Hertog van Gloucester, kortweg Gloucester genoemd, broer van de in April 1483 overleden Koning Edward IV, nadien Protector of the Realm, later Koning Richard III

Angus Briar

Landjonker, Gezant van de koning, boodschapper, onderhandelaar

Voormalige medestanders van Richard

Henry Stafford

Hertog van Buckingham

William Hastings

Lord Chamberlain

De oppositie

John Morton

Bisschop van Ely, lid van de Raad, vertrouweling van Margaret Beaufort

Margaret Beaufort

Gravin van Richmond, moeder van Henri Tudor

Elizabeth Woodville

Koningin Weduwe, moeder van 'de twee prinsen'

Thomas Stanley

Echtgenoot van Margaret Beaufort

Thomas Grey

Markies van Dorset, zoon van Elizabeth Woodville, stiefzoon van Edward IV en tevens diens schatbewaarder

Belegeraars

Thomas Howard

Graaf van Surrey, kortweg Surrey genoemd

John Cobham

Secondant van Surrey, onderhandelaar

Enkele bewoners van Bodyham Castle

Thomas Lewkenore

Eigenaar van Bodyham Castle, rebel

Frederick Darcy

Steward van Bodyham

Kapelaan Ralph

Kasteelkapelaan

Jesse

Kasteelknecht, bezorger van het stookhout, duivenliefhebber

Titus Flimwell

Luitenant van Dorset

Padraig Murragh

Gezant van voormalig admiraal Edward Woodville de broer van de Koningin Weduwe

Roger Clifton

Vazal van Dorset

Hugh Tyler

Vazal van Dorset

Martin

Slotvoogd, commandant

Alan

Kok

Giles

Duivenverzorger

Guy

Smid

PROLOOG

April 1483

Het lot van de zonen van Koning Edward IV lag al vast op de sterfdag van hun vader. De vroegtijdige onderbreking van hun jonge leven leek onafwendbaar. Alleen het moment waarop het noodlot zich zou voltrekken was onzeker. Vanuit de directe omgeving van de koning kwamen nog diezelfde dag, na een jarenlange voorbereiding, de zorgvuldig georchestreerde machinaties, volgend op de dood van de koning, op gang. Met zijn dood was in weerwil van zijn testament ook de macht van Koning Edward gebroken. Zijn laatste wil had slechts bitter weinig invloed op de toekomst van de beide erfgenamen. De aangewezen beschermer, de jongere broer van de koning, Richard Plantagenet, Hertog van Gloucester, was nog ver weg. Tijd speelde nu een cruciale rol, en de oppositie maakte er maximaal gebruik van.

Richard Plantagenet had zijn verblijf in Middleham, een afstand van hooguit enkele dagreizen vanaf Londen. Toch vernam hij het nieuws over het overlijden van zijn broer pas negen dagen nadien. Gloucester wilde de verloren tijd direct inhalen en stuurde meteen een gecodeerd bericht naar het buitenland waarin hij Angus Briar verzocht zich zo snel mogelijk naar Londen te begeven. Gloucester zou hem in het huis van zijn moeder, in Baynard Castle, ontmoeten. De hertog wist dat hij alleen een onbekende aan het hof, iemand die niet uit de directe omgeving van de koning of van een van diens raadgevers kwam, de taak zou kunnen geven die hij als beschermer zelf nooit op zich kon nemen. De kroonprins moest een lijfwacht aan zijn zijde krijgen die het onbetwiste vertrouwen van de Hertog van Gloucester genoot. Iemand, bovendien, die deze rol onverdacht kon vervullen. Angus Briar was in de ogen van Gloucester de meest geschikte kandidaat. De enige kandidaat.

Juni 1483

Direct na de bijeenkomst met de Handelsvereniging haastte John Morton, Bisschop van Ely, zich in de namiddag van zondag 15 juni 1483 naar het huis van Margaret Beaufort, weduwe van Owen Tudor en nu de vrouw van Lord Stanley. De laatste tijd hadden beiden hun plannen als gevolg van de veranderende

omstandigheden veelvuldig moeten bijstellen. Sinds de – voor hen – onverwachte benoeming van Richard van Gloucester tot protector, een paar weken na het – voor de meeste anderen – onverwachte overlijden van Koning Edward IV, hadden zij een groot deel van de controle verloren. Vooral het tempo waarin de gebeurtenissen elkaar opvolgden verliep geheel en al buiten hun invloed, maar in die volgordelijkheid schuilde het grootste risico. Het plan van Morton en Beaufort was om op de kortst mogelijke termijn Edward Prins van Wales tot koning te laten kronen. De Raad die het feitelijk gezag zou uitoefenen kon dan orde op zaken stellen en de laatste Plantagenet met enige betekenis, de Hertog van Gloucester, isoleren en indien mogelijk zelfs elimineren. Zodra dat gebeurd was, en niet eerder, kon het nieuws over het précontract van Edward IV met de weduwe Eleanor Butler bekend gemaakt worden. Het kerkelijk recht stelde een dergelijke trouwbelofte gelijk aan elke andere trouwbelofte en dat maakte het nadien gesloten huwelijk met Elizabeth Woodville ongeldig en daarmee waren alle kinderen uit dat huwelijk, dus ook Edward V, buitenechtelijk. Een bastaard op de troon was ondenkbaar. Daarna zou de weg naar de troon vrij zijn voor Margarets zoon Henry. Het plan kon simpelweg niet mislukken.

De bisschop moest zijn bondgenote nog vertellen waarom het hem de afgelopen vrijdag niet gelukt was prins Edward tot buiten de Tower te begeleiden of om hem zelfs maar te ontmoeten.

*

Morton meende die vrijdag de dertiende juni het gezag en de gelegenheid te hebben om tot bij de prins te komen en die ook, met hulp van de vooraf omgekochte wacht, uit zijn kamers in de Tower te ontzetten. De jonge dienaar in het gevolg van Morton zou tot zijn ontdekking de plaats van de prins kunnen innemen.

De Bisschop was nog slechts twee deuren en een enkele gang verwijderd van de kamers van de jeugdige troonopvolger. Twee ogenschijnlijk licht bewapende soldaten begeleidden de Bisschop en de jonge knaap aan zijn zijde. Meer krijgslieden dorst John Morton niet mee te nemen, bang daarmee te veel de aandacht te zullen trekken.

Zodra hij de hoek om kwam en de drie man sterke wacht voor de deur zag vermoedde Morton dat er iets mis was. Dit was niet de

officier die hij verwachtte te zien. Deze man kende hij niet. De Bisschop, zelf niet klein van stuk en imposant door zowel zijn formaat als zijn fijnbesneden voorname kleding, stond oog in oog met een man van dezelfde lengte en half zijn leeftijd.

De protector bleek zonder vooraf de Raad te informeren de wacht te hebben laten wisselen en had persoonlijk een van zijn getrouwen, een landjonker uit de Noordelijke Marches, aan het hoofd gesteld. Die laatste was niet van plan iemand door te laten. De man, die Morton nu zijn weg zag blokkeren, had donkere krullen en een licht gebruind gezicht, voornamelijk gekleurd door zijn frequente verblijf in het buitenland. Hij droeg niet een van de gebruikelijke uniformen, maar had in plaats daarvan een tenue dat blijk gaf van moderne Italiaanse invloeden.

‘Laat mij passeren,’ zei Morton, ‘ik ben op weg naar de koning.’

‘Het spijt mij zeer, maar dat zal niet gaan. Ik mag niemand doorlaten,’ zei de man in het midden.

‘Weet u wel wie ik ben?’ vroeg de bisschop met nauwelijks ingehouden ergernis.

‘Dat hoef ik niet te weten, eminentie,’ antwoordde de man, afgaand op de kleding van de bisschop. ‘Met alle respect, het is mij niet toegestaan u, of om het even wie dan ook, door te laten.’

‘Met alle respect zegt u?’ zei Morton op een vragende en geërgerde toon. ‘Ik ben de Bisschop van Ely, lid van de Raad en ik ben hier om mijn opwachting te maken bij de koning. U zou wel wat meer respect voor mij kunnen tonen door uit de weg te gaan.’

‘De protector heeft mij opgedragen niemand door te laten dan alleen op zijn persoonlijke voorspraak. Uw naam heeft hij mij niet genoemd.’

‘Mijn naam hoeft hij niet te noemen. Leden van de Raad hebben allemaal toegang tot de koning. Laat mij door man!’

De wachters, die links en rechts naast de deur in de gang opgesteld stonden en tot op dit moment niet bewogen hadden, keken beiden naar de man in hun midden. Hun hellebaarden, voorheen in rusthouding gekruist voor de deur, hielden zij nu elk rechtop staand met twee handen vast.

‘Ik moet u verzoeken rechtsomkeer te maken, eminentie. De Prins zal deze ochtend niemand ontvangen. Maakt u gerust een afspraak met de protector. Ik heb begrepen dat u elkaar veelvuldig spreekt. Met zijn toestemming staat niets u in de weg.’

Bisschop Morton was niet gewend tegengesproken te worden en al helemaal niet door iemand wiens naam hij zelfs niet kende. Op deze tegenvaller had hij niet gerekend en onnodig de aandacht trekken wilde Morton allerminst. Hij vermoedde dat achter de deur meer wachters opgesteld waren. Wat er ook gebeuren zou, ongemerkt de Prins van Wales onder zijn hoede nemen, kon hij vandaag wel uit zijn hoofd laten. De bisschop zou vandaag aan zijn lange lijst met vijanden er één toevoegen. Iedereen die hem ook maar een strobreed in de weg legde kwam ervoor in aanmerking. Alleen de naam ontbrak hem nog. 'Wie bent u,' vroeg Morton met niet langer ingehouden ergernis, 'opdat ik dit tenminste kan rapporteren?'

'Mijn naam is Angus Briar, eminentie. En ik zal de Hertog van Gloucester ook laten weten dat u tot de koning toegelaten wilde worden.'

'Doet u dat,' zei Morton en draaide zich om zonder enige vorm van groet. De twee soldaten en de verschrikte knaap in zijn gevolg stapten ijlings opzij om de ontstemde bisschop door te laten.

*

De ontwikkelingen volgden elkaar die week zo snel op dat nadien bijna niemand de juiste volgorde meer kon vertellen. In de ochtend van maandag 16 juni 1483, werd de negen jaar jonge Richard, Hertog van York op initiatief van de Raad en onder escort van de Aartsbisschop van Canterbury naar zijn oudere broer Edward, Prins van Wales in de Tower gebracht. Een aantal leden van de Raad, waaronder Gloucester en Buckingham, wachtte de jonge Richard buiten de vrijplaats in Westminster op, waar de Aartsbisschop de Koningin Weduwe dringend verzocht haar jongste zoon toe te staan zich bij haar andere zoon te mogen vervoegen. Zij liet hem met tegenzin vertrekken.

Later die week onthulde de Bisschop van Bath en Wells, Robert Stillington, eerst aan Buckingham, en nadien ook aan Gloucester, het bestaan van het précontract. Deze wetenschap had John Morton vooralsnog verborgen willen houden, tenminste tot het moment dat Edward V gekroond zou zijn.

De aanwezigheid van Robert Stillington in Londen had John Morton er al op attent gemaakt dat het nieuws dat deze zou brengen – en waarvoor Edward IV diezelfde Bisschop Stillington praktisch in de ban gedaan had – niet lang meer verborgen kon blijven. De

uitvoering van het oorspronkelijke plan – Edward V te laten kronen en hem daarna tot bastaard verklaren – zou ermee in duigen vallen, maar de noodzaak om de kinderen onder de invloed en het toezicht van de Hertog van Gloucester uit te halen leek Morton nu des te meer noodzakelijk.

De Bisschop van Ely zette Jane Shore, de maîtresse van de Lord Chamberlain – William Lord Hastings, op het pad van Buckingham om aan hem de nieuwe alliantie tussen Hastings en de Woodvilles te onthullen. Jane Shore moest tegelijk aan Buckingham laten weten dat Morton haar gestuurd had. Hastings zou de beide prinsen uit de Tower halen. Daarmee kon hij zijn positie in de Raad veilig stellen. Met het ingefluisterde gerucht dat de protector het huwelijk van zijn broer onwettig zou laten verklaren en tegelijk Hastings het voorzitterschap van de Raad als extra aas voor te houden, was de Lord Chamberlain snel overstag. Als het hem lukte de prinsen te bevrijden, zou dat mooi zijn, meende Morton. Als het hem niet lukte, dan zou de bisschop in Buckingham een medestander verkrijgen door hem van zijn voornaamste concurrent, William Lord Hastings, te verlossen. Ook Buckingham was de worst van voorzitterschap van de Raad – met een kind als koning de hoogste positie in het land – voorgehouden. Een onweerstaanbaar aas.

Die vrijdagochtend, meteen na de bijeenkomst van de Raad in de Tower, zo was de intentie, zouden Hastings' mannen de koninklijke appartementen bezetten en de twee prinsen onder hun hoede nemen. Het plan liep uit op een jammerlijke mislukking.

Zoals de laatste tijd gebruikelijk, waren onder meer de Bisschoppen Rotherham en Morton, Lord Stanley, Lord Howard en Lord Hastings bij de Raadsvergadering aanwezig. Deze keer was ook de Hertog van Buckingham erbij. De Hertog van Gloucester, die zich later bij het gezelschap aansloot, had in zijn gevolg de man waarin John Morton zijn opponent van de vrijdag ervoor herkende. In de afwezigheid van de protector – de formele voorzitter van de Raad – had men nog geen belangrijke zaken aangesneden, maar de sfeer was met de aanwezigheid van Buckingham ook toen al gespannen.

De protector opende de vergadering, groette allen en kwam meteen terzake. 'Zojuist is mij ter ore gekomen dat er een samenzwering tegen de regering is beraamd. Er is mij bevestigd dat onder de

leiders van deze oproerkraaiers de koningin, de Lord Chamberlain en twee Bisschoppen hier aanwezig zijn,' zei Gloucester, 'en misschien ook u wel Lord Stanley.'

'Daar is geen sprake van!' ontkende Hastings direct, wel wetend dat het vooral hemzelf, de Lord Chamberlain, aangerekend zou worden. De mededeling had hen allen verrast, maar alleen Hastings reageerde.

'Was u niet van plan de beide prinsen naar elders te brengen, onder het gezag van de protector uit?' vroeg Buckingham, nauwelijks minder direct maar zeker minder tactisch dan Gloucester.

'De Raad,' zei Hastings, alsof hij al de nieuwe voorzitter was die hij binnenkort zou zijn, 'wil er alleen op toezien dat er niet weer uitstel van de kroning zou volgen. Want daar heeft het opnieuw alle schijn van.'

'Dus u ontkent het niet, dat u de prinsen wilde ontvoeren en zelf de raad wilde gaan voorzitten?' vroeg Buckingham suggestief.

'Het is mij gevraagd of ik de Raad wil gaan voorzitten en ik heb daarin toegestemd.' Hastings liet zijn voorzichtigheid varen.

'Ik heb u anders helemaal niet gevraagd de Raad te gaan voorzitten,' zei de protector.

'Dat hoeft u ook niet te vragen, heer Protector,' zei Hastings, 'want zodra de koning eenmaal gekroond is bent u alleen nog maar de oom van de koning en kan de Raad zelf beslissen wie hij als voorzitter kiest! En wanneer u als protector uw taken beter zou uitvoeren en niet maar steeds naar de leugens van de Hertog van Buckingham zou luisteren, dan zou u de kroning ook niet telkens opnieuw hoeven uitstellen', hier hield hij even in om de nadruk op wat zou volgen te versterken, 'of zelfs afstellen zoals ik deze ochtend gehoord heb.'

Die laatste mededeling kwam harder aan dan Hastings verwachtte.

'Verrader!' riep Buckingham.

'Van wie gehoord en wat gehoord?' vroeg Gloucester luidkeels.

'Van de bisschop,' hij keek hierbij voor een niet onopgemerkt moment in de richting van Morton, 'dat het huwelijk van wijlen uw broer Koning Edward IV onwettig verklaard zal worden en al zijn kinderen bastaards,' riep Hastings even luid. 'En wie is er dan de verrader?' De suggestie dat juist de oom van de kroonprins, Richard van Gloucester, die verrader was lag er dik bovenop.

‘Dus u had mijn neefje willen laten kronen?’ riep de protector verbijsterd.

‘Liever vandaag dan morgen,’ antwoordde Hastings geëmotioneerd. ‘Zou u dat ook zonder mijn toestemming gedaan hebben?’ vroeg de protector.

‘Ja,’ antwoordde Hastings luidkeels en vol overtuiging, ‘als de Raad zo besluit. En daarom heb ik mijn manschappen meegenomen, om de koning te beschermen tegen verraders.’

‘De koning onder de bescherming van de protector uit ontvoeren is hoogverraad,’ zei Buckingham. ‘En een bastaard tot koning kronen ook. U heeft uzelf van hoogverraad beschuldigd en u meteen schuldig verklaard Lord Chamberlain.’

‘Wat heeft u daarop te zeggen?’ vroeg de protector aan Hastings. Hij leek zich daarbij nauwelijks te kunnen beheersen. De anderen bleven stil, te zeer aangeslagen door de elkaar snel opvolgende beschuldigingen.

Hastings voelde pas nu de onafwendbare dreiging, stond abrupt op en greep naar zijn wapens, maar de wacht stormde al door de deur achter in de kamer naar binnen en overmeesterde hem. In de consternatie gingen meer mensen staan.

‘Het is wel duidelijk dat er geen proces meer nodig is!’ zei de protector. ‘Dat is hier zojuist gehouden in aanwezigheid van voldoende leden van de Raad. Ik bekrachtig hierbij het door de Lord Chamberlain zelf uitgesproken vonnis van hoogverraad.’

Voordat de anderen de kans kregen de betekenis te beseffen zei Gloucester tegen de commandant van de wacht, ‘Kapitein, breng Lord Hastings naar de brink en neem zijn hoofd, nu meteen.’

De Lord Chamberlain verzette zich niet, overweldigd door emoties en de onverwachte richting waarin het gesprek zich ontwikkeld had. Dat zijn leven niets meer waard was besepte hij nog niet. Hij werd direct afgevoerd. De beide Bisschoppen en Lord Stanley kregen te horen dat zij tot nader order ook onder bewaking gesteld zouden worden. Lord Stanley, de enige gewapende onder de aanwezigen, bleef wijselijk van zijn wapens af.

Angus Briar zag dat de Bisschop van Ely, voordat hij zich liet wegvoeren, de Hertog van Buckingham aansprak. De opmerking ‘Vergeet u niet wie u heeft laten waarschuwen, heer hertog?’ miste Angus. De bevestigende knik van de hertog ontging hem evenwel

niet, en daarmee ontging hem evenmin dat deze twee ergens een verstandhouding over hadden.

Juli – november 1483

Minder dan een maand later was de voormalige protector – op verzoek van het Parlement – de gezalfde koning en had bijna niemand meer aandacht voor twee jongens, bastaards, die kort daarvoor nog de Prins van Wales en de Hertog van York waren. Drie maanden daar weer na maakte John Howard, inmiddels Hertog van Norfolk, aan Koning Richard bekend dat de onlangs ontdekte opstand geleid werd door de Hertog van Buckingham. Het gerucht dat de voormalige prinsen dood waren had de rebellie aanzienlijk gevoed. Drie weken van zware herfststormen volgden waarin vele rivieren buiten hun oevers traden en alle verzet, behoudens een kleine kern in het zuidoosten, werd opgerold. De meeste leiders waren op de vlucht. Enkelen werden gevangen genomen, onder wie de voornaamste, Henry Stafford, Hertog van Buckingham. Op 2 november 1483 betaalde ook Buckingham, in Salisbury, met zijn hoofd de prijs voor verraad.

NAJAAR 1483

1

In een hevige aanlandige stormwind gleed de sloep met vier roeiers het strand op. Een van de roeiers assisteerde een tamelijk doorweekte edelman die moeite leek te hebben zich naast de sloep staande te houden terwijl de andere roeiers de boot verder het strand op trokken. Het aanhoudende slechte weer van de laatste weken was naar het scheen iets minder heftig geworden. De regen was gestopt. Het was hoog water en de wind, die bijna pal op de kust stond, maakte het niet eenvoudig naar het schip terug te keren. Hoog tij zorgde er tijdelijk voor dat een sloep kon landen op dit doorgaans gevaarlijke stuk strand westelijk van het verdronken woud. Stronken en rotsen verhinderden gewoonlijk een veilige landing. Nu bleven die voldoende diep onder het oppervlakte. Veel tijd om terug te keren was er niet.

‘Verdomd jou Padraig,’ zei een jongeman tegen de zojuist uit de sloep gestapte bijna drenkeling. ‘Waarom liet je ons zo lang wachten?’

Deze jongeman van achter in de twintig was Thomas Grey, Markies van Dorset, schatbewaarder onder zijn stiefvader Edward IV die tot zijn plotselinge overlijden een half jaar terug koning was. Het was bij veel ingewijden bekend dat deze Dorset vrijwel direct na het overlijden van zijn stiefvader de koninklijke schatkamers geplunderd had, zogenaamd om de inhoud veilig te stellen voor zijn halfbroer Edward V.

‘Het was uw oom heer, die ons tegenhield. Hij gebod ons te wachten op het laatste van het hoog water. We zouden anders niet meer terugkeren, zei hij.’

Dorset had zijn begeleiders direct bij aankomst op het strand naar het voor anker liggende schip laten signaleren dat hij gearriveerd was. De bevestiging kwam terstond. Hij had de melding niet hoeven laten herhalen. Daarom was hij temeer ontstemd zolang te hebben moeten wachten voor de mannen zich in de neergelaten sloep lieten zakken en deze eindelijk van het schip los kwam. Het was nog licht genoeg, zodat hij het allemaal goed kon zien.

De zojuist uit de sloep geklommen adjudant van zijn oom haalde een rol uit de tas die met een riem om zijn schouder hing en overhandigde deze aan Dorset. ‘Hier is uw brief, heer.’

Hij kende Dorset. Wist dat die altijd zijn ongenoegen liet blijken als er ook maar iets was wat niet direct naar zijn zin was. De ontvangst van de brief leidde nu zijn aandacht ervan af. Dorset nam hem aan en opende de geprepareerde lederen enveloppe, verbrak het zegel dat hij slechts eenmaal eerder op een voor hem bestemde brief had gezien en las de inhoud. Hij was kennelijke verrast door de boodschap. Padraig zag de uitdrukking op Dorsets gezicht veranderen, eerst ongeloof, toen even een blik van stijgende woede en daarna onzekerheid, misschien zelfs angst. Padraig had de gave de gedachten van veel mensen op hun uiterlijk in te schatten, hun gezichten en reacties te lezen, maar Dorset maakte het hem altijd wel heel erg gemakkelijk. Met zijn impulsieve uiterlijke reacties had hij zich al vaak in moeilijkheden gebracht.

Dorset borg de brief weer op. 'Wanneer heb je deze brief gekregen?' 'Gisterenochtend, milord.'

'En wat denk je ervan?'

'Ik heb hem niet gelezen, dat weet u. Wat moet ik ervan denken?'

'Je weet wel van wie hij komt. Je moet het nieuws ook gehoord hebben.'

'Zeker, milord' zei Padraig, 'het is geen goed nieuws. De Hertog van Buckingham heeft zijn hoofd verloren.'

'Maar denk je niet dat Gloucester weet dat het niet om Buckingham gaat?' vroeg Dorset.

'Ik denk het niet. Het schijnt dat de koning binnenkort naar Londen afreist.'

'De koning? De koning? Noem hem geen koning, ook al zijn al mijn broers door hem vermoord.'

'Vergeef me heer. Hij is door het Parlement benoemd, hij is gekroond en gewijd. Hij is onze koning en we moeten hem wel koning noemen. Iedereen noemt hem de koning.'

Dorset ergerde zich er voortdurend aan dat iedereen de broer van zijn overleden stiefvader, de Hertog van Gloucester, maar steeds de koning noemde. Meestal hield hij zijn commentaar voor zich. Het had toch geen zin, maar zich gewonnen geven wilde hij nog steeds niet. Nu hadden de inhoud en de afzender van de brief hem ertoe verleid. Nog zo'n komediant, dacht hij. En die wil me bovendien bevelen zijn persoonlijke oorlog te helpen financieren? Zegt dat het zijn geld is. Hoe wist Tudor eigenlijk zo precies te vertellen om hoeveel het ging? En moest hij, Thomas Grey, Markies van Dorset,

daarom nu op deze riskante locatie de brief in ontvangst komen nemen om hem dat te vertellen? Wie dacht hij wel dat hij was?

Een van Dorsets twee begeleiders, die op een afstand van dertig yards waren blijven staan kwam op de twee mannen af. 'Milord, er komen ruiters deze kant op.'

'Houdt ze dan tegen. Daar heb ik je toch voor meegenomen.'

'Ik ben bang dat het er te veel zijn. Het zijn er zeker vier.'

Die opmerking maakte aan Dorsets onzekerheid een eind. 'Padraig, maak je gereed om snel terug te gaan, maar wacht op mijn teken. Ik wil eerst eens weten wat die snuiters van plan zijn. Als er een doorbreekt moet je direct vertrekken.' Dorset overhandigde hem de brief.

'Neem de brief mee terug en geef hem aan mijn oom. Ik kan hem hier niet bij me houden. Ik wil dat hij hem ziet.'

'Is dat alles, milord? Geen verdere boodschap?'

'Hij weet wel wat hem te doen staat. En nu snel, anders heeft het geen zin meer.'

Padraig nam de brief aan en wenkte zijn roeiers, gebaarde dat ze terug gingen varen en stapte zelf de sloep in nadat hij die mee vlot getrokken had. Hij vermeed de roeiers in het bijzijn van Dorset in hun eigen taal aan te spreken. Padraig vond het niet nodig dat Dorset wist dat zij Frans spraken, dat hij de taal bovendien zelf beheerste.

Dorset rende terug naar zijn begeleiders die al met zijn paard kwamen aanlopen. Te paard had hij meer kans de aanstormende ruiters mee af te weren. De snelheid waarmee ze naderden beloofde niet veel goeds. Ze wisten kennelijk waar ze naar op weg waren en dat beviel Dorset allerminst. Dit was niet een plaats waar ruiters passeerden, dus waren ze ongetwijfeld naar hem op zoek. Nog maar nauwelijks zat hij in het zadel om samen met zijn gevolg een aanval af te weren, of hij gebaarde zijn metgezellen dat er geen sprake van gevaar meer was. Hij had een van de ruiters herkend. Het was zijn vertrouweling Titus Flimwell. Dorset was verrast hem hier op dit uur aan te treffen.

'Wat brengt jou hier Titus?' zei hij zodra deze genaderd was.

'Een bericht, lord, een dringend bericht.' Hij gebaarde zijn gevolg dat zij zich afzijdig moesten houden. 'Ik moet u even alleen spreken,' zei Titus en reed naar een vlak stuk hoger gelegen strand waar ze de anderen goed konden blijven zien. Nu zag Titus ook de

boot die nog aan de rand van het water lag. Twee van de matrozen hielden hem staande in het water in bedwang. Titus zag drie mannen in de boot zitten.

‘Wat is het bericht? vroeg Dorset die snel ongeduldig werd. ‘Van wie komt het?’

‘Van Shute. Ik denk dat het van uw vrouw is.’

Dorset begreep dat het inderdaad dringend moest zijn. Als Titus hem een bericht van zijn vrouw bracht, dan was de enige mogelijkheid dat er een duif in Bodyham was aangekomen. Zijn vermoeden werd bevestigd toen hij Titus van onder zijn kleding een klein wit kokertje vandaan zag halen. Het was een zeldzaam ivoren kokertje, waarvan hij er ooit drie bezat. Een was hij een half jaar geleden kwijtgeraakt, tegelijk met de duif die het vervoerde. Het andere had hij zelf nog in bezit. ‘Heb je het gelezen?’

‘Ja heer. Ik moest wel,’ zei Titus, ‘om te bepalen welk belang het had. Ik wist immers niet wat erin stond. Ik kon dit niet aan een boodschapper meegeven.’

Dorset deed zijn handschoen uit, pakte het kokertje aan en nam er het bericht uit. Het bleek daadwerkelijk van Shute te komen, maar hij was er niet zeker van of het van Cecily zelf afkomstig was. Ze had het niet op de afgesproken wijze ondertekend, maar de codering klopte wel.

Het bericht luidde:

LW B zegt

Alles is nu verloren

HS is dood

HT is nooit geland

JM B is gevlucht

RR naar Bodyham

Red je zelf

‘Wat heeft het te betekenen? vroeg Titus. ‘Vraagt ze je het land te verlaten?’

‘Dat denk ik wel. Het bevestigt wat ik zojuist ook gelezen heb. Buckingham is dood. Onze dappere graaf heeft niet durven landen en Morton is ook gevlucht. Dat laatste wist ik nog niet.’ zei Dorset. ‘Maar wat denk je van de rest?’

‘Ik denk dat Richard op weg is naar Bodyham.’

‘Dat zou best kunnen. Maar waarom dan? Er is hier niets voor hem. Tenzij hij van het goud weet.’

‘Wie zou hem dat verteld kunnen hebben?’ vroeg Titus.

‘Geen idee. Maar hij heeft zeker al mensen vooruit gestuurd.’

‘En wie is LW B?’

‘Mijn oom, Lionel Woodville, Bisschop van Salisbury. Het bericht zou van hem af kunnen komen. Ik bedoel, ik denk dat hij het verzonden heeft.’

‘Niet van uw vrouw?’ vroeg Titus verwonderd.

‘Ik ben er niet zeker van. Misschien was ze bang de code te verraden. Wie weet, was de bisschop bij haar toen ze dit schreef. Wie zal het zeggen?’

‘Kan het van een ander zijn?’

‘Neen, zeker niet. Niemand anders heeft zo’n kokertje. Ik heb zelf het andere. Toch denk ik dat ze me iets meer wil zeggen door niet te ondertekenen. Dus wat nu? Als Richard op weg naar Bodyham is dan moet ik daar niet zijn. Ik kan dus niet terug.’

‘Dat is wat ik dacht.’ zei Titus. ‘Daarom ben ik direct naar hier gereden. Misschien kunt u met de admiraal mee.’

‘Titus, je weet dat ik dat niet kan. Moet ik dan alles in Bodyham achterlaten?’

Dorset bedacht dat het beter geweest zou zijn als hij het bericht ontvangen had voordat hij hier naartoe gekomen was. Aan boord gaan met medeneming van zijn bezit was echter ook geen oplossing. Dan zou hij het zeker snel kwijt zijn. In gedachte keek hij in de richting van de sloep en zag dat Padraig daar op wachtte. Hij stapte direct uit de boot en liep naar de twee ruiters toe. Een van Dorsets volgelingen wilde tussenbeide komen, maar Dorset gebaarde hem te blijven waar hij was.

Padraig Murragh en Titus Flimwell kenden elkaar. Dorset hoefde hen niet aan elkaar te introduceren, maar deed het desondanks. De mannen groetten ieder met een knik.

‘Padraig,’ zei Dorset, ‘ik denk dat ik met je mee aan boord ga.’

‘Dat zal niet gaan, vrees ik. De boot schuurde zojuist al enkele keren over de bodem. Twee passagiers is te veel. Dat kan hij niet hebben.’

‘Dan stel ik voor dat jij hier blijft. Kun je Titus helpen een klus op te knappen.’

Titus keek hem verwonderd aan.

'Jij weet wat ik bedoel, Titus. Ik wil dat je mijn zaken veilig stelt. Haal het daar zo snel mogelijk vandaan. In ieder geval voordat Gloucester in de buurt is.'

Padraig was verrast dat Dorset zo openlijk over de door hem geroofde schat sprak. Iets anders kon het niet zijn.

'Die komt de eerste dagen echt nog niet,' zei Titus.

'Ik wil toch dat je het er weghaalt.'

'Waar zal ik het naartoe brengen?'

'Probeer het naar Shute te brengen en anders verzin je maar wat. Zo lang hij er maar vanaf blijft. En breng het in hemelsnaam niet naar mijn moeder, maar probeer haar wel te informeren dat ik aan boord van het schip van haar broer Edward gegaan ben.'

'Dat is het heer?'

'Als het nodig is, neem dan Hugh en Roger met je me, maar alleen als het niet anders kan. Zij zijn er al eerder bij betrokken geweest, ook al hebben ze geen idee waar het over gaat. Het heeft geen belang er iemand anders bij te halen. En zorg ervoor dat Lewkenore je niets in de weg legt.'

'Dat zal niet meevallen.'

'Dat weet ik, maar doe het toch maar. Zijn steward, Frederick, zal je wel helpen. Lewkenore zit nu in Ightham en gaat daarna naar huis. Zijn vrouw heeft een gruwelijke hekel aan Bodyham. Die blijft daar weg als het maar enigszins kan. Maak er gebruik van.'

'U moet nu gaan, milord,' zei Padraig. 'Anders kunt u niet eens meer vertrekken.'

Dorset riep zijn twee volgelingen die de hele tijd dat hij daar was bij hem in de buurt waren gebleven. 'Ik wil dat jullie met Titus mee terug gaan naar Bodyham. Hij heeft de leiding. Ikzelf vertrek met de sloep.'

Dorset keerde abrupt zijn paard en ging naar de sloep. Padraig volgde hem en instrueerde de roeiers. Dorset had voordien niet in de gaten dat het Fransen waren. Bovendien was hij verrast dat Padraig Frans sprak. Hij had er de Ier niet toe in staat geacht. Zijn Engels was al slecht genoeg, meende hij.

Padraig nam Dorsets paard over, keerde terug naar het hogere strand en wachtte daar om de sloep naar het schip terug te zien keren, waar hij de afgelopen paar dagen op vertoefd had. Hij was blij de vooruitziende blik gehad te hebben om zijn tas mee te nemen.

Zodra de sloep bij het schip aanmeerde verlieten de mannen het strand en keerden westwaarts. Op een kruispunt ongeveer anderhalve mijl van de kust verwijderd, vervolgden Padraig, Hugh en Nigel, een van de soldaten die Titus naar de ontmoetingsplaats vergezeld had, hun weg verder westelijk richting Iklesham. Titus en Roger, samen met twee metgezellen, reden naar het plaatsje Wynchelsey met een bericht voor de schout. Afgezien van Roger zouden zij die avond de anderen gaan opzoeken. Toen zij uit elkaar gingen onttrokken donkere wolken de invallende schemering bijna geheel aan het oog.

2

Het bezoek aan de schout duurde niet lang. Alleen Titus Flimwell en Roger Clifton stapten van hun paarden af, maar Titus zat er binnen enkele minuten weer terug op. Roger zou in Wynchelsey overnachten. De schout had hem verzocht te blijven en de volgende dag een boodschap naar Titus in Bodyham door te sturen. Hij verwachtte dat het bericht uiterlijk zaterdag zou aankomen.

Titus en zijn metgezellen lieten hun paarden in langzame stap de stad uit rijden, toen plotseling vanachter een heg een man de weg op sprong en hen met twee handen omhoog gebaarde te stoppen. Hij leek ongewapend. De ruiters hielden hun paarden in en hoorden de man op vragende toon roepen: "Titus Flimwell?"

'Wie wil dat weten?' zei Titus.

De aangesprokene liet een hand zakken en nog voor Titus antwoord kon krijgen vlogen drie pijlen door de lucht. De twee soldaten werden beiden getroffen. Eén dodelijk door een pijl in de nek, de ander kreeg er een in de rechter zij onder zijn opgeheven arm met zwaard al in de hand. Titus was niet geraakt, zijn paard wel. Van voren juist onder het hoofd stak de pijl schuin omhoog in zijn hals. De luchtpijp was geraakt en het bloed spoot met grote kracht langs de schacht uit de wond. Het dier steigerde en wierp zijn ruiter af. Direct daarna sprongen er van alle kanten meer mannen de weg op. Zij probeerden de dieren onder controle te krijgen en trokken de nog op het paard zittende ruiters uit hun zadel. Titus kreeg een klap op het hoofd met een zwaar slagwapen en toen hij op de grond lag direct nog een. Het bloed gutste uit zijn bebaarde gezicht.

De hinderlaag had de reizigers totaal verrast. Verder weg van de bebouwing zouden zij meer op hun hoede geweest zijn. Hier, juist buiten Wynchelsey, was een overval een zeldzaamheid en toch zeker op een groep ruiters.

De begeleiders van Titus, die beiden op de grond lagen, kregen een mes door de keel en werden van hun wapens en beurzen ontdaan. De overvaller die als eerste de weg op sprong draaide Titus op zijn rug en sneed diens beurs en een sleutelriem van zijn gordel af. Ook de tas die Titus om zijn schouder gedragen had trok hij hem van het lijf. Hij inspecteerde meteen de inhoud. Het paard waar Titus op zat

was door de benen gezakt en lag nu op zijn zijde krampachtig pogend het hoofd omhoog te houden.

De overvallers hadden nog niet met elkaar gesproken, maar nu riep de leider van het stel naar enkele anderen om hem te helpen de zadeltas onder het gevallen paard vandaan te halen. Het paard leefde nog en was, ook al kon het niet meer op de benen staan, best in staat om gevaarlijke trappen uit te delen. De gesp van het zadel zat aan de andere zijde, waar ook de zadeltas zat. Een van de mannen stapte wijdbeens over de buik van het paard en probeerde de gesp los te maken. Toen het paard bewoog en hij er bijna onder geraakte stapte hij op de zij van het paard en verloor zijn evenwicht. Een van de anderen schoot in de lach toen hij zijn maat achterover zag vallen. Het paard gooide het hoofd opzij en rolde over naar de andere kant. Daarbij kwam hij op een been van de zojuist gevallen overvaller terecht die het uitschreeuwde toen hij zijn voet voelde kraken. De pijl brak bij die beweging en sneed dieper in de paardenhals, waarbij nog meer bloed de luchtpijp in stroomde. Even later gaf het paard een laatste stuiptrekking en bleef dood liggen. De zadeltas was nu wel vrij komen liggen. De leider van de overvallers gespte de tas af en gebaarde de overigen hun gevallen metgezel onder het paard uit te halen. Dat bleek nu een stuk eenvoudiger. Terwijl twee de achterbenen van het dode paard optilden trok een derde de gewonde man weg. Ook dat ging met luid geschreeuw gepaard.

‘Laat hem z’n kop houden!’ zei de leider. ‘En neem hem mee. We gaan er nu vandoor.’ Hij had aan het gewicht van de tas gevoeld dat zijn missie mislukt was.

‘Nemen wij de paarden niet mee?’ vroeg een van de overvallers.

‘Nee. Doen we niet. En nu gaan, voor er iemand komt kijken wat hier gaande is.’

Er leek al een naderend schijnsel van lantaarns zichtbaar. De slachtoffers van de overval en hun paarden werden achtergelaten. Drie van de zes dood, een meer dood dan levend. Minder dan uur later verliet Roger langs een andere weg in stilte het stadje en vervolgde, ver daarbuiten pas, in grote haast zijn weg naar Iklesham.

3

Het laatste deel van de weg liep tamelijk steil naar beneden tot op de hoogte van de kerk. Van daaruit was het nog zo'n 150 yards noordelijk richting Brede Valley, op het laatste plat en nog voor het pad weer de diepte in ging. Angus Briar was blij dat hij de weg en de omgeving kende. Hij zou het anders niet aangedurfd hebben om nog zo laat zo hard door te rijden. Het slechte weer was er de oorzaak van dat de reis langer had geduurd dan voorzien. Bovendien was het paard dat hij op zijn laatste ruilplaats kreeg waarschijnlijk niet vers geweest. Het was merkbaar snel vermoeid en deze rit schoot veel minder hard op dan het voorgaande deel van de reis. Gewoonlijk was het andersom.

Nog geen twee dagen tevoren was Angus uit Bridport vertrokken. Daar had hij van Koning Richard de opdracht gekregen de Schout van Wynchelsey een boodschap te bezorgen en verdere instructies af te wachten. Hij was uitgebreid geïnformeerd, over wat hem te doen stond zodra hij eenmaal binnen de muren van Bodyham Castle zou zijn. Want dat was het belangrijkste onderdeel van zijn missie, zorgen Bodyham binnen te geraken. De schout kon hem daarbij helpen. Eenmaal binnen stond hij er alleen voor.

Briars taak was om ervoor te zorgen dat er waar mogelijk onderhandeld zou worden. Dat lag hem wel. De koning kon hem nog niet vertellen hoe zaken zich zouden ontwikkelen. Hij wist het zelf niet. Met name daarom wilde Richard Angus in de buurt hebben. Er was een kans dat twee telgen uit de koninklijke familie, zodra het daar rustig was, tijdelijk naar Bodyham Castle gezonden zouden worden. Angus moest zorgen dat hun veiligheid verzekerd zou zijn. Kort voor zijn vertrek kwam de koning hem nog persoonlijk succes wensen. Richard drukte hem op het hart dat met deze onderhandelingen veel levens gespaard konden worden en tegelijk de uitputting van de staatskas – die toch al bedroevend was – tot een halt kon komen. Daarbij had hij alle hulp nodig. 'Onderhandel wanneer je kan en vecht als het moet,' gaf de koning hem als laatste raad mee.

Angus had de tijd tot de volgende dag. Hij nam zich voor dat hij er uitgerust zou aankomen, maar wel op tijd, zoals hem opgedragen

was. Zaterdagochtend moest hij arriveren. Hier in Iklesham kon hij de nacht doorbrengen om de volgende dag op een uitgerust en gevoed paard de reis te vervolgen. Nog twee mijl. Angus verlangde naar een droge ruimte met een haardvuur en iets te drinken. De rit had hem eerder dorstig gemaakt, dan dat hij er honger van kreeg.

De lantaarn bij de ingang brandde nog en ook uit de stallen kwam een zwak schijnsel. De herberg had de luiken al gesloten. Kort daarvoor waren drie lieden gearriveerd. Edelen, aan de fraaie zadels en paarden te zien. Een van de paarden droeg zijn zadel nog. De verzorger had er de handen vol aan. Een jonge man van hooguit vijftien jaar. Hij merkte Angus pas op toen deze in de opening van de stal van zijn paard afsteeg en direct zelf het zadel van het paard nam. Angus had het laatste deel van de rit zijn paard voetstaps laten lopen in het gras naast het modderige pad naar de inn. Onnodig om met veel kabaal je aankomst aan te kondigen. 'Laat mij begaan, heer,' zei de staljongen. 'Gaat u naar binnen. Daar is het warm en droog.'

Angus wilde eigenlijk niets liever dan zijn stramme lijf verwarmen, maar gunde ook zijn paard de verzorging die het verdiende. Aan de nog natte paarden te zien die er al stonden zou het zijne nog even niet aan de beurt zijn. De jongen begreep de aarzeling, die hij ook uit het zelf afnemen van het zadel afleidde.

'Geen zorgen heer, hij zal niets tekort komen.'

***

In de herberg waren drie heren, opzij gezeten aan een kleine maar zware tafel, luidruchtig met elkaar in gesprek. Een kaars op de tafel en een aan de wand zorgden voor een zwak schijnsel. Een van de mannen scheen, aan zijn accent te horen, een buitenlander te zijn. De herbergier had hen twee kruiken, één met bier en één met wijn gebracht en was zijn zoon gaan roepen om de paarden van de heren te laten verzorgen. Daarna zou hij iets te eten brengen.

'Waar wachten we eigenlijk op?' vroeg Hugh.

'Tot Titus komt. We kunnen niet zomaar Bodyham binnen wandelen en Dorsets kist meenemen. Bovendien moeten we

afspreken waar die naartoe gebracht moet worden. Dat moet Titus bepalen.'

Nigel Barker was door Titus Flimwell vooruitgestuurd, om er zeker van te zijn dat er op hem gewacht zou worden. 'Welke kist?' Nigel wist er het fijne niet van, maar zijn aanwezigheid voorkwam dat er iets buiten Titus om geregeld kon worden.

'Het is het goud uit de schatkamer van Koning Edward.' Hugh had de speculaties over het verdwenen goud al vaker gehoord. Nu riep hij het zelf. De anderen moesten het ook geweten hebben, dacht Hugh. Dorset nam de schat van zijn stiefvader, de overleden Koning Edward, terwijl zijn broer Richard nog met diens neef, kroonprins Edward, onderweg naar Londen was, zo ging het verhaal.

'Toch niet hier zeker? In Bodyham Castle?' zei Nigel. 'Dat was bestemd voor de zoon van Edward zodra hij koning zou worden.'

'Heer Dorset heeft het alleen veilig gesteld,' meende Padraig.

'Voor zichzelf, ja,' zei Hugh.

'In Bodyham?' vroeg Nigel nogmaals.

'Het schijnt zo,' antwoordde Padraig 'maar niet voor zichzelf. Dan zou hij het wel naar elders brengen.'

Dat wil ie nu toch? De Markies van Dorset neemt de benen naar het buitenland en wij mogen de buit voor hem wegbrengen, dacht Hugh. Hij dorst het niet hardop te zeggen. Zijn blik ving die van Padraig Murragh. Die keek hem aan alsof hij het wel hardop gezegd had.

'Heb je zo weinig vertrouwen in jouw heer?' vroeg Nigel aan Hugh. Hij verachtte Hugh om zijn gebrek aan loyaliteit. Titus had hem er al voor gewaarschuwd.

'Wat bedoel je?'

'Jij beweert dat heer Dorset de staatskas voor eigen gewin heeft meegenomen.'

'Dat zou best eens kunnen, ja. Dorset heeft allang geweten dat zijn halfbroertjes geen lang leven beschoren waren met zo'n oom als protector. Wat is er dan mis mee om voor jezelf te zorgen?' Hugh keek de anderen niet aan en speelde intussen met zijn mes. Zette de punt op tafel en draaide er rondjes mee.

'Dorset had vanaf de eerste dag dat de jonge Edward in Londen was geen toegang meer tot de staatskas. Het kan dus niet, wat jij beweert.'

‘Denk jij,’ informeerde Padraig, ‘dat Dorset geweten heeft dat Richard zijn neefjes wilde laten ombrengen?’

‘Natuurlijk heeft hij dat geweten. Iedereen wist het. Daarom wilden Lord Hastings en Bisschop Morton de jongens ook uit de Tower halen. Dat heeft hij zelf verteld.’

‘Hastings en Dorset waren anders geen vrienden van elkaar, ook al is Dorset met zijn stiefdochter getrouwd.’

‘Wie heeft dat zelf verteld?’ viel Nigel in. ‘Morton? Heb jij de bisschop dan nog gezien sindsdien?’

‘Nee ezel. Niemand heeft Morton nog gezien. Dorset natuurlijk. Die vertelde het.’ Hugh keek hem minachtend aan.

‘Daag mij niet uit, Hugh Tyler. Jij hebt te vaak een grote bek.’

Hugh legde zijn mes neer, met een grijns op zijn gezicht en zonder de dreiging te verhogen. Hij gaf geen antwoord. Padraig Murragh was bang dat de twee op de vuist gingen. Hij was er nieuwsgierig naar wat Hugh werkelijk gehoord had. ‘Wanneer hoorde je dat dan? Dorset was toen toch het land uit?’

‘Dorset en Flimwell waren hier. De prinsen zouden naar Bodyham gebracht worden. Eerst Edward en later zou zijn broertje volgen.’

‘Mijn heer Titus zei dat ze samen zouden komen. Tegelijk.’

Op dat moment sloeg de deur open en kwam er een doorweekte man binnen. Zichtbaar vermoeid trok hij zijn muts van het hoofd en keek om zich heen. Hugh, met zijn rug naar hem toe gezeten, liet zich niet onderbreken.

‘Dorset zou de jonge York bij zijn moeder ophalen nadat Hastings Prins Edward uit de Tower had opgehaald. De markies vond het te link worden toen Lord Hastings zo snel zijn hoofd kwijt was en Bisschop Morton achter slot en grendel verdween. De prinsen waren niet samen, althans nog niet.’

De anderen uit het gezelschap hadden geen woord meer gesproken nadat Angus de herberg binnenstapte. Hugh draaide zich om. Hij verwachtte Titus te zien en niet een vreemde gast. Zeker niet zo laat.

Buiten de drie heren waren er geen andere gasten. De ruime cape van de nieuwkomer trok een spoor van water toen hij door de schaars verlichte kamer naar de ruimte verderop liep waar meer licht was. Hij deed alsof hij het gezelschap niet zag en richtte zijn aandacht op de waard die al in aantocht was. Hij droeg een brood en een bord met warme ham, dat hij naar de drie mannen bracht.

'Blijft u de nacht?' vroeg de waard Angus aankijkend.

'Ja, ik wil een bed en eten. En eerst bier, veel bier.'

De waard knikte instemmend. 'Als u zich droogt bij het vuur, dan breng ik u bier.'

Angus gooide zijn cape over een bank en ging zelf op een andere zitten, met de rug tegen de wand en het gezicht naar het haardvuur. De andere gasten kon hij nog juist zien van waaruit hij zat.

'Dàt is Titus niet,' zei Hugh met kennelijke verbazing.

'Nee, dat is ie niet. Zou hij gehoord hebben wat wij zeiden?' vroeg Nigel op zachte toon.

'Ik heb het niet op vreemde snuiters zo laat. En van afluisteraars moet ik ook niks hebben. Kan goed een spion zijn. Wie weet er dat wij hier zijn?' Hughs aangeboren achterdocht maakte hem onrustig.

'Niemand,' zei Padraig. 'Dat heb ik immers daarstraks pas voorgesteld.'

'Ik wil het weten,' zei Hugh gedempt. 'Zo nodig gaat hij eraan.' Hugh gaf de anderen geen kans om op zijn opmerking te reageren. Hij draaide zich direct om en vroeg op de man af: 'Hoorde u waarover wij spraken, heer?'

Angus keek op. Hij had inderdaad gehoord waarover zij spraken en Angus had zich met moeite ingehouden. Het was beter met zo min mogelijk mensen contact te hebben om zijn missie niet onnodig in gevaar te brengen. Je wist in deze tijden en zeker in deze contreien niet wie je tegen kon komen.

'Ik zie aan uw gezicht dat u hoorde waarover wij spraken. U zult er ook wel een mening over hebben,' vervolgde Hugh.

Nu liet hij zich verleiden toch iets te zeggen. Negeren kon ook niet. 'Daar heb ik geen mening over,' liet Angus weten. 'Het is niet aan mij er een mening over te hebben.'

'Iedereen heeft er een mening over dat Lord Hastings, hoofd van de Raad, zonder vorm van proces op het blok moest.'

'Lord Hastings wilde de beide prinsen onder de bescherming van hun oom de protector uithalen en uit de Tower ontvoeren.' Angus voegde eraan toe: 'Hij heeft zijn hoofd verloren om dat verraad.'

Nigel was verrast. 'Vertelt u eens, milord, hoe weet u dat allemaal zo goed? Was u erbij soms?'

'Inderdaad,' zei Angus te snel, eveneens verrast, in antwoord op die directe vraag. 'En ik hoorde het hem ook bekennen.' Het was eruit voor Angus het zich goed en wel realiseerde. Hij besepte meteen dat

hij beter niets had kunnen zeggen, zich van de domme had moeten houden. Het antwoord op de vraag van Nigel maakte het alleen maar erger. Nu kon hij niet meer verbergen waar zijn sympathie lag en hij kende geen van deze heren. Dat kon zijn opdracht wel eens flink in gevaar brengen. Hij hoopte er nu op dat dit gezelschap geen deel van het verzet tegen de koning uitmaakte.

Hugh stond op en pakte zijn mes van tafel. 'Zie je wel, een spion dus.'

De hulp kwam uit onverwachte hoek: een van de drie gasten, Padraig Murragh. 'Je ziet spoken,' en greep Hugh bij de arm om hem tegen te houden. 'Wat maakt het uit wat Lord Hastings gezegd of gedaan heeft? De protector is nu de koning en de prinsen zijn beiden dood.'

'Ik wil toch wel eens weten wie dit heerschappij is,' zei Hugh. 'En waarom hij hier zo toevallig verzeild raakt.'

'Mijnheer is ongetwijfeld op doorreis,' zei Padraig. 'Hij heeft wel iets beters te doen dan aan ons zijn bezigheden te verklaren.' Hij keerde zich naar Hugh en voegde er, voor de nieuwe gast onverstaanbaar, op een zachte maar bitse toon aan toe: 'Ben stil, voordat je jezelf verraadt.'

Angus was blij met de onderbreking. Hij wilde nu zo snel mogelijk aan deze situatie een einde maken. 'U heeft gelijk. Ik wil me niet met uw zaken bemoeien. Een goede avond samen.' Angus knikte en boog naar de heren en draaide zich om naar de waard met de vraag hem wat te eten te brengen en een slaapplek voor de nacht te verzorgen. De waard had met stijgende onrust naar het gesprek geluisterd en was blij dat de woordenwisseling niet op een handgemeen uitdraaide.

'Ik zal u naar uw kamer brengen, heer, en u daar zo dadelijk iets warm te eten brengen. Volgt u mij maar.'

Hij hoopte dat de nieuwe gast hem ook direct zou volgen en de anderen hem ongemoeid lieten vertrekken.

Angus knikte nogmaals naar het gezelschap en volgde de waard de voorruimte uit en de trap naar boven op. Niet alleen de waard was opgelucht.

Hugh had zich intussen kwaad zitten maken. 'Waarom moest ik ineens stil zijn?' zei hij nadat beide mannen weg waren. 'Wat als die kerel echt een spion is?'

‘Reden temeer om je gedeisd te houden. Het is toeval dat hij ons hier aantreft. Kan niet anders. Daar moeten we niet onnodig aandacht op vestigen. Laat ons doen alsof we elkaar hier ook per toeval getroffen hebben. We wachten nog op Titus. Die kan nu niet lang meer wegblijven.’

Maar Titus kwam niet. Het gezelschap wachtte nog een uur en begon zich zorgen te maken. De staljongen had al afgesloten toen korte tijd later Roger arriveerde. Tegen die tijd sliep Angus al, vermoeid van twee dagen op het paard. Hij hoorde nog wel dat er een late gast arriveerde, maar er drong onvoldoende geluid door om te kunnen verstaan wat er gezegd werd.

‘Titus is overvallen bij zonsondergang, juist nadat hij Wynchelsey uitreed. Hij is meer dood dan levend en ik denk niet dat hij de ochtend nog haalt,’ vertelde Roger. ‘Wachters hadden de schermutseling gehoord en waren erop af gegaan. Aan de rand van de stad vonden ze de slachtoffers. Van twee waren de kelen doorgesneden. Desondanks zag Titus Flimwell er slechter uit. Toch leefde hij wel, al geloofde men niet dat het nog lang zou zijn. Ik weet niet waar de rovers op uit waren.’

De mannen waren geschrokken.

‘Goud,’ zei Hugh. ‘Rovers zijn uit op goud en juwelen. Ze zullen gedacht hebben dat Titus goud vervoerde.’

‘Midden in de nacht, met een escort van twee man. Da’s niet normaal. Ze moeten dan bovendien geweten hebben dat hij daar op dat moment zou zijn.’

‘Ik zeg je dat er genoeg mensen zijn die weten dat Dorset ergens goud verborgen heeft en Flimwell is zijn tweede man. We zijn gewoon gevolgd.’

‘Het zijn de mannen van de koning,’ meende Roger ‘die wil het terug voor zijn leger.’

‘Onzin,’ zei Murragh, ‘dan hadden ze zich nog wel langer schuil gehouden. Nee, dit zijn gewone struikrovers.’

Nigel had nog geen woord uitgebracht. Hij vroeg zich af wie er nu de leiding had, nu zijn commandant er niet meer was. Dat kon niemand anders dan Pdraig Murragh zijn, maar zou Hugh Tyler dat accepteren? ‘En wat gaat er nu gebeuren?’ vroeg hij.

‘We hebben nog steeds een klus te klaren,’ zei Pdraig. ‘Het zal er niet makkelijker op worden, als we voortdurend bedacht moeten

zijn op rovers. Ik heb er ook geen idee van wie er allemaal van weten.'

'We hebben het toch nog steeds over het goud van de jonge Koning Edward die door Koning Richard vermoord is, of niet soms?' vroeg Hugh. 'Want dan weet ik het wel.' Hij pauzeerde een kort moment en vervolgde. 'We moeten het gewoon verdelen.'

'Verdelen?' zei Nigel verbijsterd. 'Bedoel je dat we het moeten stelen, voor onszelf houden?'

Hugh dacht een goed idee te hebben. Dat was precies wat hij bedoelde. 'Nee, natuurlijk niet,' zei hij ongeloofwaardig. 'We kunnen het er gewoon nooit in een keer uit krijgen. En dan moeten we nog snel zijn ook. Als we het verdelen, dan kunnen we elk een deel wegbrengen. Meer kans dat er iets van op de juiste plaats terecht komt.'

'En wat is die juiste plaats volgens jou?'

'Ja, dat weet ik niet.'

'Van wie is het nu?' zei Padraig. 'Als het tenminste waar is dat het om dat zogenaamde goud gaat.'

'Niks zogenaamd. Het gaat om het goud van Dorset. Zeker weten,' zei Hugh.

'Van Dorset volgens jou. Uit de schatkist van de koning ontvreemd. Dan is het toch niet van Dorset?' meende Roger. 'En ook als het van de koning is, dan is het niet verkeerd als wij dat van hem afpakken. Deze koning willen we ook niet meer.'

'Dan moeten wij doen wat Titus en ik de markies beloofden: het voor hem veiligstellen en ergens naartoe brengen waar hij er aan kan,' zei Padraig. 'De nieuwe koning – God weet wie dat zijn zal – mag het dan later hebben.'

'Daar ben ik het niet mee eens,' zei Hugh Tyler.

'Maar ik wel,' zei Nigel. 'Als de prinsen nog in leven waren, dan zouden we het voor hen bewaren.'

'Hoe dan ook,' meende Roger, 'als er goud in Bodyham Castle ligt, dan zullen we het er snel uit moeten halen, anders kunnen we het wel vergeten. Ik hoorde dat de koning naar hier onderweg is.'

Hoe weet hij dat nu al, dacht Padraig, die juist dicht genoeg bij Dorset en Titus op het strand gestaan had om het meeste van de conversatie te kunnen volgen. 'Kunnen we erbij? Ik heb begrepen dat jullie meegeholpen hebben het naar Bodyham te brengen.'

‘Goud heb ik nooit gezien, maar we hebben wel een zware kist naar de vertrekken van Lewkenore gebracht. Naar binnen mochten we niet. Dat stond Lewkenore niet toe. Het moet in die kist zitten. Die is veel te zwaar. We kunnen het er echt niet in een keer uit halen.’ Meteen realiseerde hij zich dat dat misschien wel het grootste probleem was. ‘De sleutels, Titus had de sleutels. We kunnen het niet eens uit de kist halen en de kist zelf staat in de vertrekken van Lewkenore. Die geeft het echt niet aan ons af.’

‘Dan moeten we het nemen,’ zei Pdraig, die daarmee de volle belangstelling van Hugh wekte. ‘Die kist moet dan dus in zijn geheel uit het kasteel. We moeten zo snel mogelijk terug.’

‘En dan?’ wilde Hugh weten.

‘Dat zien we wel. Eerst de kist zelf zien te krijgen. De rest komt later.’

Nigel had er moeite mee en kon niet bepalen of het om de houding van Hugh was of de onzekerheid over de toestand van Titus Flimwell. Hij wilde liefst vannacht nog naar Wynchelsey, Titus zien. Hij hoopte dat die aanspreekbaar zou zijn.

Over de andere gast werd die avond niet meer gesproken.

De volgende ochtend herinnerde Angus zich dat er nog enig tumult was ontstaan, nadat er een nieuwe gast was gekomen. Van de verdere gesprekken kon hij niets verstaan. Hij vroeg er de waard naar, maar deze deed alsof er buiten hem helemaal geen gasten geweest waren. De mannen en hun paarden waren verdwenen. Ook de staljongen kon hem niet wijzer maken. Angus bleef met een vage herinnering achter en een kleine beschadiging aan zijn zadeltas die de staljongen ook niet kon verklaren. Het was een kras aan de binnenkant die iets weg had van een symbool van een metselaar,

een cirkel met een driehoek erin. Angus kon de betekenis ervan niet duiden.

4

Van een afstand zag het kasteel van Bodyham er indrukwekkend uit. Angus hield bij de eerste aanblik zijn paard in en wilde het beeld korte tijd op zich in laten werken. Roger, die hem vergezelde, begreep de aarzeling en de indruk die het kasteel op mensen had die het voor de eerste keer aanschouwden. Overweldigend. Dat had het kasteel ook met hem gedaan.

Er hing een lage lichte nevel. Het dunne wolkendeek werkte als een filter voor de felle zonneschijn die het kasteel deed oplichten. In de ochtendmist had het kasteel iets weg van een kleine stad. Bijna honderd jaar oud leek het pas gisteren gebouwd te zijn. Zelfs in de afwezigheid van direct zonlicht waren de muren bijna zo helder als verse kalk. Achter deze muren kon je de geluiden horen alsof ze van een drukke marktplaats afkomstig waren. Mensen, vee, gevogelte, het geluid van gereedschappen en karrenwielen.

***

Die ochtend was Angus bij eerste daglicht in Wynchelsey gearriveerd en direct bij de schout gebracht. Zijn komst en het bericht kwamen niet als een verrassing. De schout nam hem apart in zijn werkkamer, nam de brief in ontvangst die Angus hem pas daar aanbood en las hem meteen.

'Wanneer ben je vertrokken?'

'Woensdagochtend, vanuit Bridport, milord.'

'Dat is bijna 150 mijl. Heb je wel geslapen?'

'Beide nachten, maar niet lang. De regen maakte het niet makkelijk om door te rijden.'

'Waar heb je de afgelopen nacht doorgebracht?'

'In Iklesham, milord.'

'Heb je onderweg nog iemand gesproken? Heeft iemand je gezien?'

'Gisterenavond in de herberg, drie mannen. Ik ben bang dat ik verraden heb dat ik in het gevolg van de koning verkeerde.'

'Vertel, wat is er gezegd?'

Angus herhaalde wat hij de dag tevoren gehoord en gezegd had. Ook de reactie van een van de heren die hem daarmee onbedoeld uit de situatie redde. Omdat men hem had laten gaan maakte de

schout zich geen zorgen. Toch wilde hij het zekere voor het onzekere nemen.

‘Zeg, als iemand ernaar vraagt, dat je uit het gevolg van Hastings komt en na zijn dood ingelijfd bent door Buckingham. Die hield je als boodschapper in dienst en gaf je de opdracht in de buurt van de koning te blijven. Dat verklaart ook dat je nu hier bent en Buckingham al even niet gezien hebt.’

‘Ik heb hem wel gezien, alleen niet gesproken. Ik was aanwezig bij zijn executie.’

‘Nog beter. Dan kun je bevestigen wat velen al gehoord hebben. Dat zal het makkelijker maken om Bodyham binnen te komen. Je bent immers een van hen. Ik geef je een aanbeveling en een brief mee. De brief is voor Thomas Lewkenore, de eigenaar van het kasteel. De aanbeveling is voor jou, voor het geval men je in afwezigheid van de kasteelheer niet binnen wil laten.’ Hij nam een verzegelde brief van tafel, liet hem door Angus opbergen en gaf hem de aanbevelingsbrief. Na de inhoud daarvan gelezen te hebben borg Angus ook die op.

‘Is er verder nog iets gebeurd dat ik zou moeten weten?’

Angus dacht aan het vreemde teken op zijn zadeltas. Als de schout er iets van wist, dan zou die er zelf wel mee komen. ‘Nee, niet dat ik weet,’ zei hij.

‘Dan is er nog iets,’ zei de schout, ‘ik moest je dit geven.’ Hij gaf Angus een lederen zakje. Daarin zat een met een lederen veter bij elkaar gebonden set bronzen voorwerpen. Een driekantige staaf met een oog eraan vast, in zijn geheel ongeveer vijf inches lang. Het had iets weg van een sleutel zonder baard. Daarnaast bevatte het zakje vier kleinere platte staafjes elk anderhalve inch lang. Aan elk hiervan zat ook een oog, maar veel kleiner dan de andere, hier niet in de lengte maar haaks erop. ‘Ik weet niet waar ze voor dienen, maar dat zul je zelf wel weten.’

Dat wist Angus, al had hij geen idee hoe ze aan te wenden en ook niet of hij ze ooit nodig zou hebben. De schout zou hem een zogenaamde Arabische sleutel geven en er de werking van verklaren. Kennelijk mocht Angus dat zelf zien uit te vinden. Hij wilde ze op dit moment niet nader bestuderen en stak het zakje weg. Voor zijn gevoel misschien iets te zelfverzekerd. Ook de brief voor heer Lewkenore was hem aangekondigd. Angus wist zelfs van